

639

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 2003 r.

w sprawie warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) dostosowane do sytuacji warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej,
- 2) ograniczenia w zakresie użycia broni palnej,
- 3) sposób dokumentowania przypadków użycia broni palnej

— przez funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, zwanego dalej „funkcjonariuszem”.

§ 2. 1. Przez użycie broni palnej, w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, zwanej dalej „ustawą”, rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 3.

2. Przy podejmowaniu decyzji o użyciu broni palnej funkcjonariusz jest obowiązany postępować ze szczególną rozważą, traktując broń palną jako szczególny i ostateczny środek przymusu bezpośredniego.

§ 3. 1. Funkcjonariusz przed użyciem broni palnej jest obowiązany:

- 1) po uprzednim okrzyku „Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego” wezwać osobę do zachowania zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy;
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „Stój — bo strzelam”;
- 3) oddać strzał ostrzegawczy w bezpiecznym kierunku, jeżeli wezwania określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.

2. W przypadku konwojowania, funkcjonariusz przed rozpoczęciem konwoju jest obowiązany uprzedzić osobę konwojowaną, że w razie podjęcia próby ucieczki zostanie użyta broń palna.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1, 3, 5 i 8 ustawy,

a także w innych przypadkach, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego.

4. Użycie broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 3, musi być poprzedzone okrzykiem „Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego”.

§ 4. Broni palnej nie używa się w przypadkach określonych w art. 26 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 ustawy w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

§ 5. W razie wykonywania czynności służbowych przez dwóch lub więcej funkcjonariuszy, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz, któremu polecono dowodzenie lub kierowanie daną czynnością. W razie gdy nie ma on możliwości wydania rozkazu, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz wykonujący daną czynność.

§ 6. 1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej nastąpiło zranienie osoby, funkcjonariusz jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić tej osobie pierwszej pomocy przedmedycznej, a następnie spowodować zapewnienie pomocy lekarskiej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oraz gdy w wyniku użycia broni palnej nastąpiła śmierć człowieka albo szkoda w mieniu, funkcjonariusz jest obowiązany ponadto do:

- 1) zabezpieczenia śladów na miejscu zdarzenia i niedopuszczenia na to miejsce osób postronnych;
- 2) w miarę możliwości, ustalenia świadków zdarzenia.

3. Funkcjonariusz może odstąpić od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy zostanie zapewnione udzielenie pomocy przez inne właściwe podmioty, które są obowiązane udzielać pomocy zranionej osobie.

§ 7. 1. O każdym przypadku użycia broni palnej lub oddania strzału ostrzegawczego funkcjonariusz jest obowiązany niezwłocznie powiadomić właściwego ze względu na miejsce zdarzenia dyżurnego Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub dyżurnego delegatury, zwanych dalej „dyżurnym”, oraz swojego przełożonego, jak również sporządzić w tej sprawie pisemny raport.

2. Dyżurny, po uzyskaniu informacji o użyciu broni palnej, jest obowiązany niezwłocznie spowodować zabezpieczenie wszelkich śladów i dowodów związanych z użyciem broni palnej oraz udzielić funkcjonariuszowi pomocy w niezbędnym zakresie.

3. Jeżeli w wyniku użycia broni palnej nastąpiła śmierć lub zranienie człowieka, dyżurny jest obowiązany również powiadomić niezwłocznie właściwego miejscowo prokuratora.

§ 8. Raport, o którym mowa w § 7 ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie stopnia, imienia i nazwiska funkcjonariusza;
- 2) wskazanie typu i numeru seryjnego użytej broni;
- 3) określenie czasu i miejsca użycia broni;
- 4) dane osoby, wobec której użyto broni;
- 5) szczegółowe powody użycia broni;
- 6) opis działań funkcjonariusza poprzedzających użycie broni;
- 7) określenie skutków użycia broni;
- 8) opis sposobu udzielenia pierwszej pomocy przedmedycznej przez funkcjonariusza i fachowej pomocy medycznej;

- 9) wskazanie innych faktów koniecznych — według funkcjonariusza — do zobrazowania zdarzenia;
- 10) dane dotyczące ewentualnych świadków zdarzenia;
- 11) podpis funkcjonariusza.

§ 9. Do obowiązków przełożonego, o którym mowa w § 7 ust. 1, należy:

- 1) zbadanie, czy użycie broni palnej nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- 2) niezwłoczne zawiadomienie o każdym przypadku użycia broni palnej wyższego przełożonego.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.¹⁾

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1990 r. w sprawie warunków i sposobów postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 56, poz. 327), zachowanym w mocy na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676).